

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№9 (166) вересень 2018 року

Причастя у храмі Пророка Іллі в с. Копачівка Рожищанського деканату в день освяти цієї церкви. Більше про подію – на с. 5

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

8 вересня – Адріана і Наталії

Святі Адріан і Наталія були подружньою парою, родом з Нікомедії. Жили вони за часів правління імператора Максиміана (305–311 рр.), що переслідував християн, які рятувались, переховуючись у печерах скелястих гір.

Одного разу гонителі донесли імператору, що недалеко від міста в одній із печер ховаються християни, які ночами моляться Богу. Максиміан послав військо, яке справді знайшло 23-х християн. Закувавши їх у залізні кайдани, повели в місто. Святих мучеників зустрічав сам імператор і наказав нещадно бити, потім завести в судову палату на допит, після чого кинути в темницю і тримати, доки не помруть.

28-річний Адріан був державним службовцем у римському імперському суді в Нікомедії та імператорським охоронцем і був присутній на суді й тортурах тих християн. Бачачи, як мужньо поводять себе ці люди, Адріан зацікавився вірою, за яку вони були готові прийняти мученицьку смерть.

Коли в'язні розповіли Адріанові про Христову віру, його серце загорілося любов'ю до Спасителя і він сказав: «Впишіть і моє ім'я в число ув'язнених, бо я від сьогодні – християнин

і з радістю прийму смерть за Христа». Тоді Максиміан наказав закувати його в кайдани і посадити в темницю разом з усіма.

Адріан мав молоду дружину Наталію. Коли її повідомили, що чоловік став християнином і через це знаходиться у тюрмі, вона дуже зраділа, бо і сама була християнкою.

Через сім днів усіх в'язнів вивели на страту. Всі були страшенно знесилені муками, тому Максиміан наказав перед стратою побити тільки Адріана. Ледь живого мученика знову віднесли у в'язницю, Наталія йшла слідом за ним. А коли імператор заборонив впускати жінок у в'язницю, щоб морально не підтримували своїх чоловіків, вона постригла волосся й, одягнувшись у чоловіче вбрання, перебувала біля свого мужа.

Невдовзі після похорону мучеників один багатий поганин хотів одружитися з Наталією. Але вона, боячись, що імператор насильно видасть її за нього, вночі виїхала з міста.

Якось, знесилена, уві сні побачила свого чоловіка, який сказав, що Бог незабаром і її закличе у вічність. Сон справдився: через декілька днів під час молитви свята Наталія тихо і спокійно відійшла до Господа.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **2 грн 49 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyni.org.ua

ХРОНІКА

У Рокинях організували православний табір

Управління епархії спільно з духовенством Луцького районного деканату влаштували триденний табір у Рокинях, на території Музею історії сільського господарства Волині – скансену.

17 липня відкривав табір митрополит Луцький і Волинський Михайл, очоливши молебень. Із ним співслужили інспектор з питань місійної діяльності протоіерей Юрій Близнюк, луцький районний благочинний протоіерей Володимир Присяжнюк, інше місцеве духовенство.

65 учасників брали участь у різних спортивних та інтелектуальних змаганнях, спілкувалися із душпастирями.

У духовній школі відбулися вступні іспити

Волинська православна богословська академія 25–26 липня провела екзамени для абітурієнтів. Про це повідомив її сайт *Vpba.org*.

Перед початком іспитів у домовому храмі Всіх волинських святих відбулася спільна молитва, яку очолив проректор з навчальної роботи протоіерей Ігор Скиба.

Абітурієнти склали іспити з української мови та літератури, історії України, а також пройшли співбесіду із професорсько-викладацькою комісією, яку очолив ректор вишу протоіерей Володимир Вакін.

Вступники на магістратуру складали вступне фахове випробування.

На завершення о. Ігор зачитав список прийнятих до духовної школи та побажав із користю провести час у цьому вузі.

Ми допомагатимемо творити сім'ю – настоятель дитячого храму

Протоіерей Віктор Михалевич, який очолюватиме так звану дитячу церкву в Луцьку, на вул. Конякіна, поділився планами з інтернет-виданням *Volyn24.com*.

Це буде не просто зведення будівлі «з куполом і хрестом», а створення духовного центру, де поряд зі служінням душпастиря працюватимуть професійні няні, психолог та лікар, каже о. Віктор. Тобто батьки зможуть тут одержати і моральну, і фізичну підтримку у вихованні дитини. «Ми допомагатимемо у створенні православної сім'ї, молитимемось за тих, хто не може мати дітей, розповідатимемо, як правильно їх виховувати». Адже дуже часто трапляються випадки, «коли народилась дитинка, чоловік на заробітках, а мама в депресії. А тут буде місце, куди вона зможе прийти поговорити з психологом, священником, лікарем, а дитинку візьме професійна няня».

Коментар було дано у зв'язку з тим, що 25 липня на черговій сесії міськради депутати погодили коригування детального плану території 40-Ж кварталу, щоб здійснити цей унікальний проект.

Нагадаємо, ідею дитячого храму запропонував митрополит Луцький і Волинський Михайл, аби, з одного боку, задовільнити очікування православних мешканців цього району, а з другого – підтримати тих, хто хотів бачити на цьому місці новий дитсадок. Бо виявилось, що ділянка (за рестораном «Вогнем і мечем») технічно не підходить для розміщення дошкільного закладу: територія замала і знаходиться біля дороги.

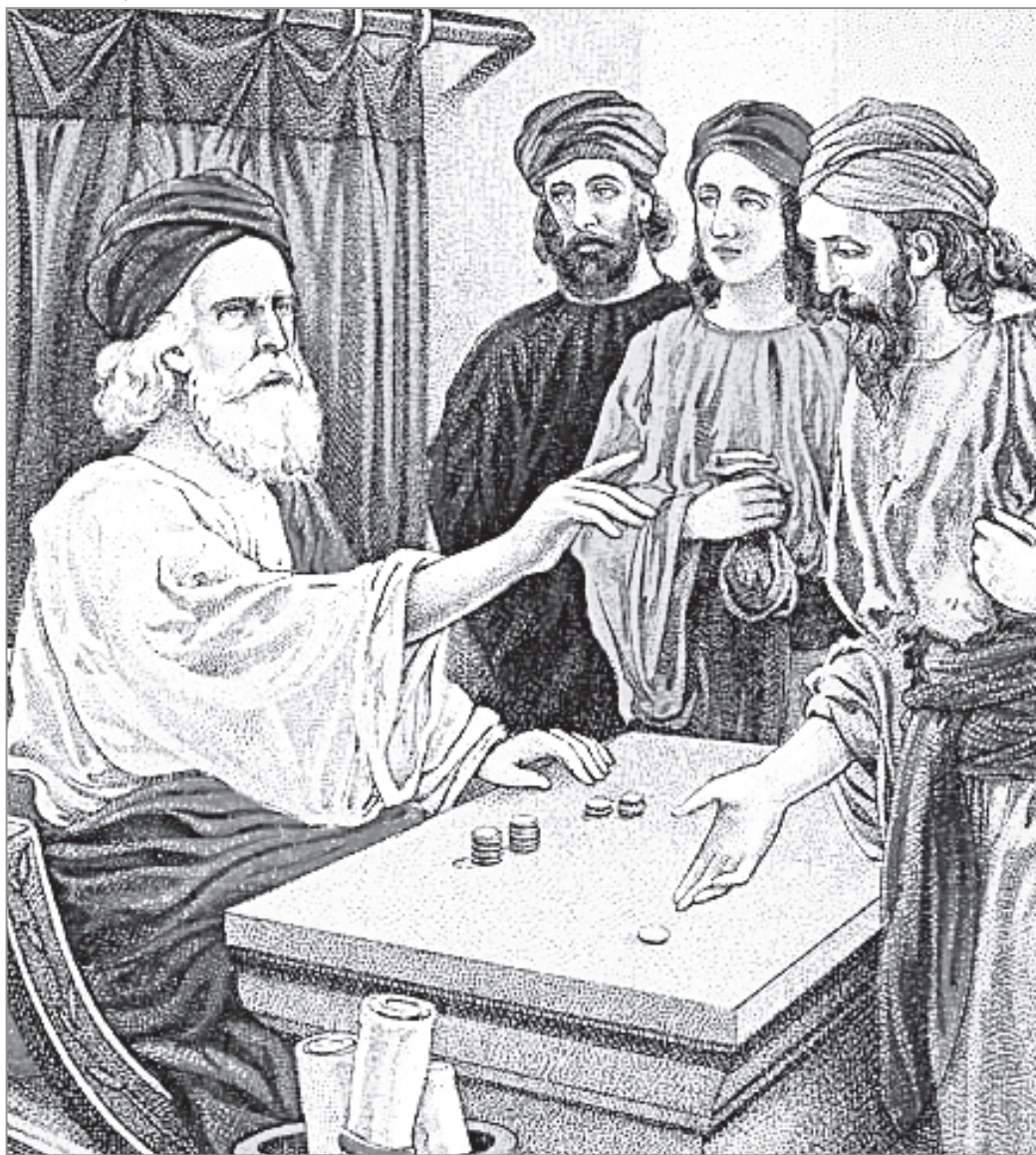
Душпастир взяв участь в обговоренні проблем алкоголізму

27 липня ієромонах Димитрій (Франків), насельник Луцького Хрестовоздвиженського монастиря, долучився до круглого столу «Алкоголізм. Шлях подолання проблеми: співпраця медицини, соціальних служб, священнослужителів, громадських організацій та органів влади».

Зокрема, було окреслено проблематику, причини алкоголізму та напрямки подолання. Також обговорили можливість співпраці нашої епархії із громадськими організаціями, які займаються реабілітацією цієї верстви населення на постійній основі.

Захід відбувся за підтримки ГО «Інтергрупа» у готелі «Профспілковий». У ньому взяли участь лікарі, психологи, представники влади та громадськості.

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

16-та неділя після П'ятдесятниці

Євангельська притча знайомить нас із господарем та трьома слугами, яким він роздає таланти. Мова йде не тільки про грошову одиницю з такою назвою, а про надану Всевишнім можливість кожній людині примножувати даровану здатність до вдосконалення у добрих справах.

Кожна людина наділена певною якою визначеною силою: в однієї можемо спостерігати більшу ревність і старанність, у другої вже менше, а в третьої взагалі мало ревності, особливо в духовному житті. Ось і слова притчі: «одному дав п'ять талантів, другому два, іншому ж один, кожному за спроможністю його» (Мф.25:15). Людині дається стільки благодаті, скільки вона може витримати і реалізувати. Десь так воно і сьогодні. Бо ми з вами є такими, як і ті, що були перед нами, а тому ця притча стосується і нас. Двоє зі слуг примножили отримані таланти. Третій – свій талант закопав у землю.

На світі немає людей без талантів, даних Богом, але багато використовують їх неправильно, – «закопують у землю», де вони пропадають. У євангельському читанні господар сказав про раба, який так учинив: «Отже, візьміть у нього талант і дайте тому, хто має десять талантів. Бо кожному, хто має, дасться і примножиться, а в того, хто не має, відніметься і те, що має. А негідного раба вкиньте у п'їмму непроглядну: там буде плач і скрегіт зубів» (Мф. 25:28–30).

З навчання Церкви знаємо, що душі в пеклі найбільше страждають через те, що неправильно використовували свій час, не користали Божою благодаттю, дарованою у Святих Таїнствах, неправильно спрямовували свою волю, вибір, не хотіли смиренно терпіти.

Нині такі люди викликають не тільки співчуття у суспільств, а й деяку симпатію за те, що стали жертвою певних обставин. Можна виправдати будь-яку невдачу чи духовне падіння, шукаючи суб'єктивні причини та аналізуючи ситуацію. Але чи ставлять собі питання усі «жертви» про власну роль у процесі «закопування» таланту? Всевишній створив людину спроможною самостійно вирішувати надскладні завдання, долати немислимі труднощі – за умови її сильної віри у Творця, що наділив її силою, талантом, здібностями. Коли людина втрачає віру, розчаровується у перспективі власних дій, впадає у відчай і опускає руки, пливе за

течією і нарікає на причини власного падіння, то вина за вдіяне лягає тільки на її плечі.

Чи наше духовне життя має плоди, чи ми вміємо їх примножити? Радше ні, аніж так. На жаль, але це реалії сучасного світу. Людина не хоче примножувати дані Богом дари. Навіть коли можна спостерігати, що хтось багато працює і примножує свої статки, то не можемо мовчати на це – ті матеріальні речі не є примноженнями тих духовних дарів, які ми одержали від Творця. Біда для тих, хто не примножує свої таланти для Вічності. Душі таких людей від того, що вони нічого не роблять для слави Божої, можна сказати, втрачають певний імунітет, який виробляється в тих, хто по-справжньому віддався цій справі. Такі душі не мають жодних духовних дарів, а ще й закопують те, що колись отримали.

Можемо пригадати сотні випадків, коли яскраві, обдаровані Богом митці перетворювали свій талант у комерцію, мали з того неабиякий прибуток і, на жаль, не залишали після себе й сліду в духовних, істинних цінностях.

Для прикладу візьмімо один із дарів, який отримуємо, – любов і вміння любити. Це справді великий дар. Цей даний талант ми повинні з особливою увагою пильнувати й доглядати, а ще і примножувати. Любити ближнього як самого себе означає далеко не самолюбство. Любити себе – поважати себе, в першу чергу, як людину і бачити навколо себе не підлеглих, не рабів, не підлабузників, а людей у повному розумінні цього слова. Людей, здатних принести ближнім користь і добро, здатних любити і примножувати вселюдську любов. Якщо ми втрачаємо любов, то решта талантів без цього вже не мають такої цінності. Любов – найдорожчий і найкрасивіший діамант, який прикрашає майбутній вінець слави, без нього втрачається вся його вартість. Навпаки, коли ми будемо робити успіхи в цій чесноті, то всі добрі діла стануть нашою потребою, праця – радістю, служіння ближньому – справжнім блаженством.

Від цього найголовнішого таланту, дарованого Творцем, бере початок наша успішна кар'єра, повага від людей, успіх розпочатої справи, злагода в сім'ї та родині. Божа благодать дарована кожному із нас. Примножити її сторицею у повсякденному житті – наш святий обов'язок.

Церква не повинна втручатися в життя людей, але мусить задавати тон

3 нагоди 1030-ї річниці хрещення Русі-України декан монастирів та прес-секретар епархії архімандрит Константин (Марченко) розповів про сучасний стан Церкви та як змінилося сприйняття віри з часом. Про це отець Константин говорив із журналістом інтернет-видання «Волинські новини» (*volynnews.com*).

Зокрема, душпастир наголосив на проблемах, які сьогодні існують у духовному житті. Благочинний переконаний, що сучасна молодь не терпить фальші. Тож коли вона відчуває, що духівник лукавить, то перестає ходити до нього.

Але найгірше, коли усіх «влаштовує „хрещально-поховальний кооператив“: людину після народження принесли в храм похрестили, далі він раз прийшов повинчався, і в кінці його похоронили», – переконує чернець. Або ж сьогодні дуже часто йдуть до храму, бо так модно.

Найстрашніше, коли така модель відносин влаштовує не лише прихожан, а й духовенство. «Втім, це самообман, адже Христос створив Церкву, щоб дбати про людей та наповнювати їхнє життя духом, щоб люди жили радісно та бачили перед собою пріоритети. Церква не має вмшуватися у життя людей, але мусить задавати тон», – упевнений архімандрит Константин.

У Ківерцях молилися за Україну

3 нагоди 1030-річчя хрещення Київської Русі-України ківерецький декан протоіерей Іван Семенюк взяв участь у міжконфесійній молитві за Україну

Служба відбулася 29 липня перед пам'ятником Тарасові Шевченку. Потому пройшов святковий концерт.

Окрім представників різних конфесій, духовенства, участь у заході взяли, зокрема, голова райдержадміністрації Валерій Ткачук, інші репрезентанти влади та громадськості.

У Жидичині відбувся православний фоточес

Молодіжне братство «Мирт», що діє при чоловічому монастирі Святого Миколая Чудотворця у цьому селі Ківерецького деканату, 29 липня влаштувало захід із фотомистецтва на скиту Святого Духа.

Для цього запросили Мирослава Якимчук, яка багато років знімає обитель. Вона розповідала учасникам про тонкощі зйомки. Потому юні фотографи отримували різні завдання. Одним із них було не лише зробити хорошу світліну, а й розповісти, який Божий промисел зображено на ній.

Також любителі цього мистецтва мали змогу поспілкуватися з намісником монастиря архімандритом Константином (Марченком) про фото у церковному житті.

Як зазначила керівник Братства Любов Фрадинська, це було дуже цікаве заняття. Молоді люди не лише гарно провели час, а й виконуючи завдання і відповідаючи на запитання, розкривали у собі нові якості.

Священнослужителі молилися за Лесю Українку

3 нагоди 105-ї річниці смерті поетеси із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла духовенство відправило заупокійні літії.

Зокрема, 1 серпня в обласному центрі захід відбувся на Театральному майдані перед пам'ятником Лесі Українці.

Очолив службу декан кафедрального собору Святої Трійці протоіерей Микола Нецькар. У слові о. Микола наголосив, що ми повинні шанувати тих, хто зробив усе, аби й після їхнього земного життя жило їхнє слово. Наша пам'ять не повинна зникати. Ми повинні пам'ятати своє минуле й молитися за тих, хто його творив, аби мати світле майбутнє.

Традиційно за упокій душі поетеси возносили молитви в літературно-меморіальному музеї у Колодяжному, на території садиби, де проживала сім'я Косачів. Службу очолив настоятель місцевої парафії Святого Миколая Чудотворця протоіерей Іван Оринчак. Потому душпастир зачитав власний вірш,

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

присвячений великій доньці українського народу.

Владика очолив храмове свято в Ратному

2 серпня, в день пророка Іллі, митрополит Михаїл очолив Божественну Літургію в храмі на честь цього Божого угодника в селищі Ратне.

У проповіді архієрей наголосив, що варто брати приклад у ревній вірі з пророка Іллі. Так само, як і він залишався вірний своїм переконанням, так і ми повинні не говорити, що православні, а жити як православні. Не бути, як дорожній знак, який просто вказує нам правильний шлях, а йти цим шляхом.

Під час Служби священика Миколу Гамеру нагороджено черговою священичою відзнакою.

Разом із керуючим єпархією служили настоятель парафії та ратнівський декан протоієрей Роман Бодак, інше місце духовенство та ковельських міського і районного деканатів.

На завершення Богослужіння відбувся хресний хід до стели героїв Небесної сотні та загиблих на Сході, де було відслужено панахиду.

Разом з усіма молилися, зокрема, голови РДА Андрій Харлампович, районної ради Михайло Макачук, інші представники влади та громадськості.

Луцька парафія святкувала відпустовий празник

У день пророка Іллі канцлер єпархії протоієрей Микола Цап із благословіння митрополита Михаїла, очолив Божественну Літургію у храмі Преображення Господнього, що в Луцьку (вул. Чернишевського, 168).

Цього дня тут проводять відпустове свято, адже явлення пророка Іллі відбулося під час Преображення Господнього. Також цього року настоятель громади протоієрей Борис Григлевич відзначає 20-ліття служіння на Іллінській парафії.

Разом із о. Миколою молилися настоятель, священики луцьких міського та районного деканатів.

Духовенство Горохівщини організувало дитячий табір

Громада Вознесіння Господнього, що у Горохові, зокрема, її клірик священик Валерій Братунь, 31 липня – 3 серпня влаштували літній відпочинок для дітей неподалік с. Пляшева під Берестечком.

Перед тим як вирушити в дорогу, у Свято-Вознесенському храмі декан протоієрей Андрій Сидор очолив молебень та окропив учасників освяченою водою.

Понад 50 дітей брали участь у різних змаганнях, спілкувалися із душпастирями Горохівського деканату, які долучилися до проведення табору.

Книга голови Братства потрапила до бібліотеки Конгресу

Видання очільника Луцького Хрестовоздвиженського братства (відродженого) Андрія Бондарчука «Україна. Голодомор 1946–1947 років: непокараний злочин, забуте добро» зараховано до фонду престижної бібліотеки Конгресу Сполучених Штатів Америки.

Окрім того, фоліант знаходиться в т. зв. перманентній колекції сектора, який розсилає каталоги у найбільш відомі бібліотеки світу.

Раніше інформаційна служба єпархії повідомляла про презентації цього видання на Волині. Нагадаємо, книгу можна придбати в автора за тел. (099) 491-74-00.

У книгозбірні зустрілися з душпастирем

Волинська обласна бібліотека для юнацтва 8 серпня запросила намісника луцького монастиря Воздвиження хреста Господнього ієромонаха Никодима (Смілого) для бесіди з молоддю.

Тема – «Катехизис разом зі священиком». Як розповів о. Никодим, із юнню вдалося побудувати діалог. У невимушеній атмосфері хлопці й дівчата могли поставити ченцю будь-які запитання, які їх цікавлять, але не мають змоги зробити це у храмі.

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

НАЩАДКИ НОЯ

«Ось родовід синів Ноевих: Сима, Хама і Яфета. Після потопу народилися в них діти» (Бут. 10:1).

Це загальний заголовок нового розділу. Судячи з нього, розділ містить родовід трьох синів Ноя, тобто перелік головних родів післяпотопного людства. Досліджуваний розділ біблійної першоісторії, разом із подальшою 11-ю главою, становить одну з найважливіших пам'яток не тільки спеціально біблійної, а й всесвітньої історії людства. Він відомий під ім'ям «таблиці народів», або «етнографічної таблиці», бо має на меті з'ясувати походження і розселення первісного людства по різних краях древнього світу.

Однак щоб правильно судити про цю біблійну етнографію і не пред'являти до неї будь-яких невідповідних вимог, необхідно знати ось що. Генеалогічні таблиці у древніх народів на Сході були найважливішим і вельми поширеним явищем, найголовнішою і майже єдиною історією, яка ретельно зберігалася й передавалася з роду в рід. Але за характером подібних пам'яток вони ніколи не відрізнялися особливою повнотою і докладністю, а зберігали найважливіше. Звідси і ця генеалогічна таблиця з Біблії, безсумнівно, пам'ятка далекої давнини, що йде від епохи Авраама і почалася, ймовірно, ще з сімейства самого Ноя. По-друге, з вищесказаного випливає також те, що в тій генеалогії не треба шукати повного переліку всіх родів і етнографічних груп, а треба бачити обчислення тільки того, що з точки зору семітів заслуговувало на увагу і збереження в традиції.

Тому безпідставно шукати в біблійній таблиці згадки про всі народи, особливо дорікати їй за пропуск таких народів, яких не існувало не тільки в епоху Авраама, але навіть і в період Мойсея, остаточного редактора цієї таблиці.

Далі, давньосхідні генеалогії досить своєрідні: іноді вони ведуть перелік окремих особистостей, як бачимо це в допотопному родоводі каїнітів і сифітів; іноді роблять колективне позначення цілих расових груп; іноді, нарешті, ту чи іншу народність називають ім'ям країни, в

якій вони оселилися. У біблійній таблиці, яка підлягає нашому аналізу, мають своє підґрунтя всі ці три прийоми; завдання критики полягає саме в тому, щоб правильно встановити зміст, у якому вжито те чи інше власне ім'я (генеалогічна ланка, термін), а не вважати власний заблуд і змішання понять помилкою біблійного письменника.

Маючи все це на увазі і зіставляючи біблійні звістки з даними асирійської і єгипетської старовини, вчені наших днів усе більше починають переконуватися в дійсності, достовірності й важливості цієї таблиці народів. Так, наприклад, відомий французький орієнталіст Ленорман називає її документом «найдавнішої, найбільш дорогоцінної і повної історії розселення народів у древньому світі» та говорить, що «справжність її дивно підтверджує порівняльне мовознавство і фізіологічне дослідження різних націй».

Таблиця народів переслідує три мети: по-перше, вона стверджує істину єдності людського роду, показуючи, що все людство походить від цих трьох гілок, які, у свою чергу, вийшли з одного, спільного кореня; по-друге, вона встановлює факт спорідненості богообраного єврейського народу з іншими племенами тієї ж семітської раси; і, нарешті, в більш віддаленому сенсі – вона показує нам долі божественного промислу у світовій історії народів.

Коротке обчислення перших нащадків Ноя за трьома його племенами у зв'язку з розповіддю Мойсея корисне, бо прокладає шлях до розуміння Ноевого пророцтва, у розумінні з його подією, і поступово вводить оповідача в історію народу Божого. Ось чому родовід починається Яфетом, а закінчується Симом. Тому не дивно, що частини цього родоводу не містять однакової повноти, ні строгого порядку часу. Оповідач називає тільки тих, які свої імена залишили країнам і народам, які існували в його час і які достойні особливої уваги через їхню долю, минулу або майбутню.

Священик Андрій Хромяк,
викладач ВПБА,
кандидат богословських наук

Розмова була дуже змістовна, тому організатори висловили надію, що бесіди в такому форматі продовжаться.

Архієрей очолив престольний празник у Рованцях

У церкві Великомученика і цілителя Пантелеймона цього села Луцького районного деканату 9 серпня відбулося Богослужіння під проводом митрополита Луцького і Волинського Михаїла з нагоди храмового свята.

Привітавши присутніх із торжеством, владика зазначив, що сьогодні ми прийшли до цього Божого дому, аби попросити у Пантелеймона не лише молитов за фізичне здоров'я, а й душевну чистоту. Адже «не від хвороб тіла хворіє душа, а від хвороб душі хворіє тіло», – вкотре нагадує архіпастир. Тому в першу чергу ми повинні дбати про здоров'я нашої душі та відновлювати зв'язок із Творцем.

З високопреосвященним служили луцькі декани протоієрей: районний – Володимир Присяжнюк, міський – Михайло Онищук, настоятель парафії протоієрей Сергій Коць, інше духовенство цих благочинь.

На завершення Літургії владика вручив відзнаки активним парафіянам.

Декан Луцька привітав онкодиспансер із ювілеєм

Луцький міський благочинний протоієрей Михайло Онищук 9 серпня взяв участь в урочистих заходах із нагоди 70-річчя Волинського онкодиспансеру.

У вітальному слові о. Михайло наголосив на особливій праці лікарів, які щодня допомагають пацієнтам боротися із раком. Тому душпастир побажав, аби Господь благословив руки медиків і дав сил на подальший не легкий труд.

Потому панотець вручив благословенну грамоту митрополита Луцького і Волинського Михаїла колективу медичного закладу та Холмську ікону Божої Матері.

Захід відбувся у Палаці культури міста.

Фестиваль українського фольклору – із молитвою

VIII Міжнародний фестиваль «Берегиня» розпочався в Луцьку з молебню на закликання помічі Святого Духа перед початком усякого доброго діла.

Богослужіння очолив митрополит Михаїл у кафедральному соборі Святої Трійці 10 серпня. З ним служив декан протоієрей Микола Нецькар та інше духовенство головного храму єпархії.

У вітальному слові архієрей наголосив на любові до своєї віри та Батьківщини. «Ми сьогодні стоїмо перед Богом, виразивши свою внутрішню і зовнішню красу. Ми стоїмо перед Ним у вишиванках. Кожна людина бажає бути особливою, індивідуальною, найкращою і в Божому промислі, і в особистому житті. Це ж можна сказати і про спільноти, і про народи», – зауважив владика.

Ми сьогодні показуємо свою культуру, традиції, яких навчилися від батьків, як було заведено в українських селах, щоб утвердитися в любові до Батьківщини і навчати цього наших дітей. За словами архіпастиря, треба любити себе, свою країну, традиції та популяризувати їх, щоб про нас знали у світі й поважали.

Разом з учасниками фестивалю в соборі помолилися голова ОДА Олександр Савченко, секретар міської ради, виконував повноваження луцького міського голови Григорій Пустовіт, інші представники влади та громадськості.

Цьогоріч «Берегиня» зібрала колективи з майже всіх областей України та районів Волині, від українських громад Білорусі, Словаччини, а також Франції. Головна ідея заходу – єднання навколо спільних духовних цінностей.

У Ковелі говорили про подолання стресу

Настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона в Люблинці Ковельського районного деканату, капелан протоієрей Матвій Олійник 10 серпня взяв участь у семінарі «Подолання наслідків стресів – прості та ефективні методи».

Метою заходу було допомогти

Закінчення на с. 6

ЮВІЛЕЙ УНІКАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

21 серпня 2018 р. в Музеї волинської ікони відбулася презентація виставкового проекту «Колекції Музею волинської ікони», присвяченого 25-літтю його діяльності.

За ці роки заклад, представляючи давню сакральну спадщину Волині, став яскравим явищем культурного розвитку України: центром досліджень, освіти, комунікації, культурної інформації і творчих новацій.

На сьогодні збірка музею нараховує понад дві тисячі пам'яток сакрального мистецтва. Твори темперного й олійного іконопису, скульптура, предмети металопластики і декоративного різьблення XVI–XIX ст. дозволяють вивчати різноманітні аспекти давньої художньої культури Волині. Більше чотирьохсот одиниць збереження – ікони кінця XVIII – початку XX ст., вилучені на волинських митницях при спробі незаконного вивезення за кордон.

Упродовж 25 років у реставраційній майстерні Волинського краєзнавчого музею, Національному науково-дослідному реставраційному центрі та його Львівській філії, Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури повернуто до життя більше 300 пам'яток іконопису, декоративної різьби і скульптури. У восьми залах музею сьогодні демонструються понад 130 творів волинського темперного іконопису, царські врата, скульптура XVI–XVIII ст. Решту колекцій музею неодноразово презентував на виставках у Луцьку, Києві, Чернігові, Дніпрі, Острозі, Варшаві, Нетішині та ін.

На презентації нового виставкового проекту були присутні представники духовенства, влади міста й області, працівники культури, шанувальники сакрального мистецтва. Директор Волинського краєзнавчого музею Анастасія Силук, відкриваючи виставку, наголосив на унікальності колекції Музею волинської ікони і важливості його діяльності у духовному збагаченні нинішніх поколінь. Завідувач музею Тетяна Єлісєєва розповіла про віхи в історії єдиного в Україні музею регіональної школи іконопису, про формування колекції, згадала добрим словом тих, хто підтримував музей.

Після численних щирих виступів першу екскурсію провела провідний науковий співробітник Світлана

Василевська. З великим інтересом гості оглянули зразки з колекцій західноєвропейського живопису XVIII–XIX ст., металопластики XIX–XX ст., різьби і скульптури доби українського бароко, хатніх образів XIX ст., твори сучасних волинських іконописців.

На виставці вперше представлено твори XVIII ст. «Жертвоприношення Авраама», «Іоан Златоуст», «Непорочне зачаття», «Христос у терновому вінці» та ін., виконані на полотні олійними фарбами. Їм властиве живописне моделювання, світський характер і посилена декоративність. Колорит ікон будується на поєднанні вохристого, червоного, білого, зеленого.

Колекція церковної дерев'яної різьби та скульптури була зібрана музейниками під час наукових експедицій 1980–2000-х років і продовжує поповнюватись сьогодні. Найбільш представницька і різноманітна – група розп'яття. Хрест-розп'яття, що демонструється, відзначений майстерністю опрацювання фігури Ісуса Христа, емоційністю лику Спасителя. Статичність та спокій втілює скульптурне зображення святої, яка тримає розгорнутий сувій.

Колекція мідного старообрядницького лиття XVIII–XIX ст. сформувалася у 1990–2000-х роках. Головним джерелом надходження стала передача пам'яток волинськими митницями та СБУ у Волинській області. Напрестольні та кивотні хрести, ікони з образами Богородиці, Спаса, святого Миколая, складні чотиристулкові «Дванадцять свята» і тристулкові «Моління», натільні ікони виконано технікою лиття, часто з використанням різноколірних емалей.

Хатні образи кінця XVIII – початку XX ст., вилучені на волинських митницях, вирізняються майстерністю виконання, широкою гамою кольорів, багатством золота, різноманітністю образів і сюжетів. Ікони «Моління», «Богородиця – Живоносне Джерело», «Іоан Хреститель», «Святий Миколай», «Дванадцять свята», «Покрова» відзначені високим художнім стилем і символічною образністю.

На виставці представлено ікони сучасних авторів, колекцію творів яких музей починає формувати. Роботи волинських майстрів Олександра Корецького, Василя Криштальського, Володимира Жупанюка та художників зі Львова Лева й Петра Скопів рідняться неповторними авторськими трактуваннями, стилями і техніками.

Виставка буде цікавою дослідникам і шанувальникам давнього та сучасного сакрального мистецтва.

Ангеліна ВИГОДНИК, Світлана ВАСИЛЕВСЬКА,
провідні наукові співробітники Музею волинської ікони
На фото: Директор музею Тетяна Єлісєєва
та ієромонах Димитрій (Франків).

РАДИМО ПРИДБАТИ

Аудіодиск духовних новел. Завантажуй і слухай!

Збірка короткої прози Віктора Гребенюка «Ефект Вертера» та інші новели з'явилась у вигляді звукової книги.

Аудіокнижок тепер продукують безліч – і для сліпих та слабкозорих, і просто для тих, кому краще «читати вухами», і для прослуховування за кермом тощо. Проте в цьому потоці, як і в лавині паперової літератури, обмаль художніх творів духовного спрямування. Тож для читачів-слухачів, котрі прагнуть книжок для душі, вихід цієї збірки може бути помітною подією.

Збірку становлять сорок новел. Перша – «Ефект Вертера». Так називається добре відоме явище: люди чинять у житті те, що почерпнули із книг, фільмів, ЗМІ. Здебільшого цей ефект негативний, але Віктор Гребенюк, літредактор інформаційно-видавничого центру єпархії, член Спільноти християнських письменників, надіється,

що його твори спонукатимуть до чогось доброго. Усі наступні новели розміщено хронологічно: від початку 20-х років минулого століття до подій останніх літ.

Звукозапису записано цього року на луцькій студії «Крок назустріч». Твори начитували автор та Ольга Міцевська.

Деякі новели із цієї збірки вже встигли виграти літературні премії – всеукраїнські, міжнародну – й навіть потрапити у школу (курс «Література рідного краю»). Торік вона вийшла у вигляді електронної книги в «Мультимедійному видавництві Стрельбицького» (Київ), її можна придбати в інтернеті у супермаркеті «Андронум» і на багатьох інших ресурсах. А звукову версію «Ефекту Вертера» та інших новел безплатно у форматі mp3 можна послухати або скачати на єпархіяльному сайті pravoslavivolyyni.org.ua, в розділі «Аудіо».

Книжка духовних новел. Купуй і читай!

Збірка «Розстріляна коляда» Віктора Гребенюка побачила світ у бібліотечці всеукраїнської газети «Вісник + К». Її складають вибрані твори з двох видань: «Тетрамерон» і «Ефект Вертера» та інші новели.

Короткі динамічні оповідання з несподіваним кінцем описують дива чи просто незвичайні, повчальні випадки. Хоч, може, і нелегко в це повірити, але створено їх на основі дійсних фактів.

«Розстріляна коляда» легко читається і буде добрим супутником у дорозі, на відпочинку, при підготовці виховних заходів. Її можна купити у відділеннях «Укрпошти» (або ж виписати там додому – передплатний індекс 98007), єпархіяльний книгарні-бібліотеці «Ключі» (Луцьк, пр. Волі, 2), редакції газети (Луцьк, пр. Перемоги, 15), кіосках, у листонош.

У КОПАЧІВЦІ ОСВЯЧЕНО НОВИЙ ХРАМ

Чин освячення церкви Пророка Іллі в цьому селі Рожищанського деканату здійснив митрополит Луцький і Волинський Михайл 5 серпня, в неділю 10-ту після П'ятдесятниці.

Із владику служили: декан протоієрей Василь Шняк, настоятель парафії священник Анатолій Заремба, інше духовенство Рожищанського, Луцького міського благочиння.

У проповіді високопреосвященний порівняв народ єврейський із народом українським. Ми так само йдемо до Землі Обітованої, за словами владики, але теж не маємо терпіння, прагнемо земних благ і відпадаємо в поклоніння ідолам. Ми не прагнемо відірватися від минулого, постійно згадуємо радянські часи, як щось хороше, але забуваємо голод, війни. Ми не хочемо рухатися вперед,

до чогось кращого, сказав він. Але щоб наслідувати вічне життя, потрібно пройти час випробувань – випробування душі та совісті.

Хочемо все і відразу, дивимося на сусідів-європейців, мріємо жити, як вони, але маємо запозичувати в них тільки найкраще, сказав архієрей. Він привітав усіх парафіян і зазначив, що зі зведенням храму потрібно шукати Царство Боже, яке всередині кожного з нас.

Освячення місця під церкву відбулося ще 4 серпня 2010 року, але Богослужіння в цьому селі рідною мовою розпочалися в 2012 році в тимчасовому приміщенні. А вже наступного – залив фундамент під новий дерев'яний храм; за п'ять літ постав прекрасний дім Божий із брусів. Безкоштовно керував будівництвом Володимир Грес; усе, що в церкві зроблено з дерева, – діло рук

цього майстра. За це владику нагородив його єпархіальною відзнакою. Благословенні грамоти отримали: брати Анатолій та Валерій Романюки, Олександр Оксенюк та Василь Мазурик. Настоятель храму одержав чергову священичу нагороду.

Богослужіння було особливим ще й завдяки поперемінному співу тріо Волинської православної богословської академії та місцевого хору.

На святковій Літургії також молився голова Копачівської ОТГ Олександр Солтис.

Лариса КУЛІШ

Світлина з сайту Volyn24.com та інформаційної служби єпархії

ПІДГАЙЦІ: ОСВЯТА ЦЕРКВУ Й СТЕЛИ ГЕРОЯМ

У цьому селі Луцького районного деканату митрополит Михайл освятив нижній храм на честь мученика Йована Воїна та взяв участь у відкритті алеї пам'яті загиблих під час Революції гідності та війни на Донбасі.

Богослужіння відбулося 12 серпня, в день, коли Церква особливо вшановує цього угодника Божого. На запрошення настоятеля парафії протоієрея Івана Гурєва до спільної молитви, зокрема, долучилися: єпископ Ужгородський та Закарпатський Варсонофій, декан протоієрей Володимир Присяжнюк, інше місцеве духовенство, сільський голова Юрій Семенюк.

У проповіді владику Михайл наголосив, що сьогодні ми прийшли до храму подякувати Богу, Який благословив нас молитися на нашій землі рідною

мовою. Адже «ніде вас не будуть любити і шанувати, як удома». Тому архієрей побажав громаді добудувати церкву і молитися у ній за спасіння своїх душ.

На завершення Літургії високопреосвященний вручив благословенні грамоти парафіянам, які зробили вагомий внесок у розбудову храму.

Далі відбулося освячення пам'ятного знака українським героям. Митрополит закликав пам'ятати тих, хто захищає нас у війні проти російських окупантів. Наше шанування воїнів повинне стати проявом великої любові до нашої Батьківщини, підкреслив керуючий єпархією. Це має бути прикладом для дітей, яких ми виховуємо.

Ольга ВЕРЕМЧУК

КАПЕЛАНСТВО

У ГАРНІЗОННОМУ ШПИТАЛІ В ЛУЦЬКУ РОЗПОЧАТО РЕГУЛЯРНІ СЛУЖБИ

Відправою акафіста Господу Ісусові Христу 15 серпня почалися постійні служіння Київського Патріархату в Луцькому військовому гарнізонному госпіталі.

Її очолив віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований, співслужили інспектор з питань місійної діяльності Волинської духовної консисторії протоієрей Юрій Близнюк, усі медичні капелани міста. Отець Юрій у проповіді наголосив на потребі молитися до Бога рідною, близькою і зрозумілою нам мовою.

Молебні та інші відправи в госпіталі час від часу відбувалися і раніше, але відтепер проходитимуть регулярно. Для цього митрополит Луцький і Волинський Михайл благословив опікуватися цим закладом, де лікуються воїни, які пройшли війну на Донбасі, священника Сергія Мельничука (теж колишнього учасника АТО).

Акафісти, молебні й інші служби тут – поки що в актовому залі – відправляються щосереди о 12 годині. Про всілякі духовні потреби можна телефонувати до отця Сергія за номерами: 063 708 43 68, 098 36 21 225.

Віктор ГРЕБЕНЮК

Світлина інформаційної служби єпархії

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3

військовослужбовцям, які пройшли війну, повернутися до мирного життя. Зокрема, під час обговорення йшлося про емоційне та професійне вигорання, як надавати першу психологічну допомогу та як долати травмуючі наслідки воєнних подій. У семінарі взяли участь соціальні працівники, ветерани АТО і їхні родини, фахівці, які працюють із цієї категорії населення.

Далі під час сеансу арт-терапії учасники мали змогу малювати на склі та полотні.

Організували захід, який пройшов у Галереї мистецтв м. Ковеля, ГО «Зігрію душу» за сприяння міського Центру соціальних служб для сім'ї, дітей і молоді та ГО «СвітОК».

Волинь молитовно прощалася з трьома воїнами

11 серпня у Луцьку помолилися за упокоєння душ Андрія Єлістратова і Сергія Цепуха, які загинули на Донбасі, захищаючи Україну від російських окупантів.

Тіла обох загиблих привезли на Волинь одним автомобілем. Зустрівши їх на площі кафедрального собору Святої Трійці, духовенство на чолі з митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом спочатку відправило заупокійну літію по Сергієві Цепуху. Його останки повезли на відспівування та погребіння в рідне село Видерта Камінь-Каширського деканату.

Труну ж із тілом лучанина Андрія Єлістратова занесли в собор на чин похорону. З високопреосвященим служили декан протоієрей Микола Нецькар, духовенство головного храму єпархії та капелан протоієрей Олександр Вронський.

Після перенесення новоспочилого хресним ходом на Театральний майдан архієрей звернувся до присутніх із проповіддю. Зазначив, що ця скорбота торкається усіх нас. І ми не повинні звикати до неї. Ми повинні усвідомити: потрібно прагнути не уявного миру, а нашої перемоги, і тоді ми перестанемо ховати наших героїв. Заради цієї жертви ми повинні гідно продовжити їхню справу, наголосив митрополит Михаїл.

Після так званої громадської панахиди домовину з тілом воїна процесія провела проспектом Волі до храму Холмської ікони Богоматері, звідки всі поїхали на міський цвинтар, що поблизу с. Гаразджа. Похоронили бійця на Алеї почесних поховань.

Солдат Сергій Цепух – медик 28-ї ОМБр. Загинув 10 серпня від кулі снайпера поблизу Мар'їнки на Донеччині.

Андрій Єлістратов був старшим розвідником 14-ї ОМБр. Загинув 8 серпня на Луганщині, поблизу Попасної, перебуваючи в автомобілі, у який влучила протитанкова ракета.

А в неділю 26 серпня в Луцьку попрощалися із бійцем 128-ї бригади лучанином Георгієм Ольховським.

Чин похорону очолив митрополит Михаїл у кафедральному соборі Святої Трійці. З ним служили: духовенство храму, капелан протоієрей Олександр Вронський.

У проповіді архієрей зазначив, що цей військовослужбовець нагадав нам про достойне життя. Адже віддав своє життя заради ближніх. «Він – герой нашої незалежності», – наголосив високопреосвященим. На завершення владика побажав, аби Господь допоміг близьким загиблого вгамувати біль, який оселився у їхніх серцях.

Після молитви в соборі відбулася громадська панахида на Театральному майдані міста. Віддати шану загиблому прийшли: рідні та близькі, бойові побратими, представники влади і громадськості, просто небайдужі лучани.

Потому домовину з тілом воїна процесія провела проспектом Волі до храму Холмської ікони Богоматері, звідки всі поїхали на міський цвинтар у Гаразджу.

Зустріли ж тіло бійця 24 серпня на головній площі міста, де військові капелани відслужили панахиду. Після молитви до присутніх звернувся головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак. «Сьогодні Бог показав: Він пам'ятає, що іде війна і гинуть воїни. За 15 хвилин, поки привезли тіло, небо заплакало, зустрічаючи героя, який залишив Крим і приїхав сюди, захищати Україну материкову і свій рідний Крим. Він поліг, щоб ми могли святкувати День Незалежності. Сьогодні привезли героя, і Бог дав так, щоб його привезли саме

в День Незалежності, за яку він поліг», – зазначив о. Михайло.

Георгій Ольховський родом із Сімферополя. Проживав у Луцьку. Боець ніс службу в 15-му окремому гірсько-піхотному Севастопольському батальйоні у складі 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади.

23 серпня загинув від кулі снайпера.

У Рожищанському деканаті засновано нову парафію

У селі Тихотин цього благочиння відбулася перша Відправа українською мовою. Чин малого освячення води та молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком усякого доброго діла здійснив декан протоієрей Василь Шняк разом з іншим місцевим духовенством 12 серпня, у неділю 11-ту після П'ятдесятниці.

Православні сіл Тихотин і Бортяхівка (одна сільська рада) досі належали до навколишніх громад УПЦ (МП), оскільки не мають своїх храмів. А віднині нова громада Київського Патріархату матиме свої Служби в тимчасовому приміщенні й будуватиме храм на честь Апостола і євангеліста Йоана Богослова. Добру справу розпочав тихотинський сільський голова Володимир Уринюк. Жертводавці подарували на капличку першу ікону – Почаївський образ Божої Матері, яку священники відразу ж освятили.

У проповіді о. Василь закликав усіх молитися, прощати провини один одному, оскільки всі ми грішні. Як сказано в Євангелії, де двоє чи троє зібралися в ім'я Боже, там і Господь поміж них. А тут, посеред села, зібрався не один десяток людей, які хочуть свою українську церкву. Опікується новоствореною парафією протоієрей Микола Коновалов, настоятель громади в с. Рудка-Козинська.

У Горохові освятили спортивне поле

Декан протоієрей Андрій Сидор відправив чин освяти спортивного поля для дітей біля центрального стадіону в цьому районі.

У заході та богослужінні, яке відбулося 12 серпня, у неділю 11-ту після П'ятдесятниці, взяли участь представники влади, громадськості тощо.

У душпастирському слові отець Андрій зауважив: відомий давній вислів «у здоровому тілі здоровий дух», але швидше навпаки, бо Святе Письмо навчає, що наші тіла – храм духа. Якщо будемо плекати чистоту нашої душі, то Боже благословіння допоможе перебувати й у здоровому тілі.

Чудотворна ікона перебувала в ковельському храмі

З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла 11–14 серпня в храмі Різдва Йоана Хрестителя Ковельського міського деканату перебувала копія (т. зв. список) видатної святині – Тростянецького образу Божої Матері з Дитятком.

Як повідомив інформаційну службу єпархії настоятель парафії протоієрей Станіслав Беспалов, тими днями в Божому домі лунало дуже багато молитов. Собором духовенства служили Літургії, молебні, акафісти, під час яких віряни просили в Богородиці заступництва для всього українського народу і кожного зокрема.

Оригінал цієї реліквії постійно перебуває в храмі Святої Трійці с. Тростянець Ківерецького благочиння й відомий численними чудесами після молитов перед нею. Але молитва перед копією чудотворного образу вважається такою ж помічною, як і перед оригіналом.

Владика: вдячність вашого серця повинна бути повсякденна

14 серпня, в день Винесення чесних древ животворчого хреста Господнього та вшанування мучеників Маккавеевих, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Боже-ственну Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці.

У проповіді владика розповів, чому ми приносимо сьогодні освячувати дари. Ми приходимо із вдячністю до Бога, що дав нам урожай, і просимо благословіння, щоб його спожити. Саме так, із вдячністю належить приходити людині до Бога. Не лише із проханнями, а й з подякою за прожитий етап, пояснює архіпастир.

Митрополит нагадав притчу про десятьох

прокажених, яких зцілив Ісус Христос: лише один прийшов висловити свою дяку Господу. «Але хіба Ісус Христос зцілив не всіх десяткох?» – запитую керуючий єпархією.

Тому на завершення високопреосвященний побажав, аби ми завжди дякували Господу за всі радості й випробування, а вдячність нашої серця була повсякденна.

Молитовно спом'янули автора Акта проголошення незалежності України

У кафедральному соборі Святої Трійці декан протоієрей Микола Нецькар із благословіння митрополита Михаїла 18 серпня відслужив заупокійну літію по Левкові Лук'яненку.

В душпастирському слові панотець зазначив: цей національний, державний діяч показав нам усім, що навіть у найскладніших умовах ми можемо боротися й перемагати, якщо маємо віру.

Молитовний спомина сороковий день по смерті Л. Лук'яненка відбувся на прохання місцевого осередку Республіканської партії України.

Що сказав митрополит Михаїл на Спаса

19 серпня, на свято Преображення Господнього, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Літургію в кафедральному соборі Святої Трійці.

У проповіді владика, зокрема, наголосив: коли настає новий етап у справі спасіння людства і стало замало жертвувати Всевишньому голубів і ягнят – цього прообразу жертви Христової, прийшов на землю як Людина Сам Син Божий. Він втілюється, служить людям і страждає на хресті – й така його жертва угодна Творцеві. Спаситель учинив багато чудес: ходив по морю, воскрес Лазаря тощо, і Церква вшановує ці дивовижні вчинки, але його преображення – вшановуємо ще більше. Адже диво, що сталося того дня, якого не змогли тоді зрозуміти й присутні апостоли, представляє всю сутність Ісуса: його Божественність і людськість, а це було необхідно для подолання прокляття, яке лежало на людстві з часів Адамових. Преображення – це ознака майбутньої зміни природи людини, відновлення зв'язку з Богом, перемоги над смертністю.

На це свято в нашому народі прийнято приносити для освячення в храмах «перші плоди», подібно як то було в старозавітні часи. Всевишньому ми приносимо нашу працю – на ланах, у садах, що необхідно для поповнення наших тіл енергією, а головне – працю над своїми душами, зазначає високопреосвященний.

Музей волинської ікони відзначає 25-ліття

Ієромонах Димитрій (Франків), насельник луцького Хрестовоздвиженського монастиря, з благословіння митрополита Михаїла 21 серпня взяв участь у представленні виставкового проекту «Колекції Музею волинської ікони». Захід присвячено ювілею цього закладу, що виповнився 26 серпня.

У слові о. Димитрій, зокрема, сказав: образи, навіть перебуваючи в музеї, не перестають виконувати свою основну роль – спонукати до молитов, бути своєрідним Божим Словом, лише не буквами на сторінках, а фарбами на дошках і полотні. Та й в інших галузях мистецтва – якщо творець доростає до належного рівня, то прагне творити на славу Божу.

Панотець висловив надію, що з-поміж сучасних іконописців є чимало таких, котрі не тільки продовжать шлях минулих віків, а й поставлять український сакральний живопис на новий рівень, і колись так само досліджуватимуть їхній доробок.

Більше про цей захід – на с. 4.

Міжнародний фестиваль у Луцьку розпочали з молитви

Молебень для учасників XV Міжнародного фестивалю «Поліське літо з фольклором» традиційно відправили у кафедральному соборі Святої Трійці. Богослужіння очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 22 серпня.

У вітальному слові до мистецьких делегацій владика звернув увагу, що ми всі – діти однієї Землі. Тому наші серця відкриті для добрих стосунків, які відображаються у таких фестивалях.

На завершення творчі колективи виконали духовні твори своїх народів та вручили

подарунки. У свою чергу владика подарував їм волинські короваї.

«Поліське літо з фольклором» засновано 1994 р. в Луцьку. Цьогоріч у заході взяли участь колективи з шести країн чотирьох континентів.

У Луцьку представили нову хоругву Хрестовоздвиженського братства

Напередодні Дня Державного Прапора України в Музеї історії Луцького братства відбулася презентація його відтвореної корогви.

Голова організації Андрій Бондарчук пояснив: оскільки не так давно відроджено її стару назву та затверджено новий статут, і хоругву потрібно було оновити. Дизайн розробили завідувач музею Олена Бірюліна та художник Микола Слатов. Її пошили насельники жіночого монастиря Василя Великого, що в Луцьку.

Під час обговорення Андрій Іванович розповів про функціонування Братства на сучасному етапі та про ідею відтворення історичної братської інсигнії, а Олена Андріївна пояснила символіку розміщеного на хоругві історичного братського герба, походження та зміст інших її елементів.

На заході, в якому взяли участь, зокрема, намісник Хрестовоздвиженського чоловічого монастиря ієромонах Никодим (Смілий) та настоятель однойменної парафії протоієрей Василь Ключак, відбулося освячення нової корогви, а стару – передано у фонди Волинського краєзнавчого музею.

Потому пройшли чергові збори членів Братства.

Духовенство й миряни відзначили День Прапора

Урочисті заходи 23 серпня з нагоди Дня Державного Прапора України відбулися у всіх деканатах єпархії.

Зокрема, в Луцьку святкування розпочалося на Київському майдані підняттям стяга перед будинком облдержадміністрації та обласної ради. До церемонії долучилися митрополит Луцький і Волинський Михаїл, головний військовий капелан єпархії протоієрей Михаїло Бучак та інші священнослужителі.

Урочисто замайоріли прапори України та Євросоюзу і біла духовної консисторії. Перед цим владика освятив їх у присутності канцлера єпархії протоієрея Миколи Цапа, духовенства собору та працівників Управління єпархії. Під виконання Державного Гімну України та Гімну Євросоюзу знамена урочисто підняли на флагштоки.

У храмах єпархії молилися за Україну

24 серпня в Луцьку та інших деканатах священнослужителі й миряни взяли участь у Богослужінні і заходах з нагоди Дня Незалежності нашої країни.

У кафедральному соборі Святої Трійці, що в обласному центрі, молебень за Україну очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним правила канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак, духовенство цього храму та інші військові священнослужителі.

Архієрей привітав волинян зі святом та зауважив, що сьогоднішня війна на Сході – це виборювання нашої незалежності. Адже у той момент, коли підписували Акт про незалежність 27 років тому, ми не виборювали її кров'ю. І тому багато хто належно не оцінив цього дару Божого. Сьогодні ж Господь попускає нам випробування, аби зрозуміли, що для нас означає наша Батьківщина, наша віра, наш дім, наша незалежність.

Потому відбулося вручення нагород. Зокрема, з благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета владика Михаїл вручив голові ОДА Олександрові Савченку орден Рівноапостольного князя Володимира III ступеня.

Після молебню всі рушили на Театральний майдан, де перед фотостендом загиблих героїв було проведено заупокійну літію. Тут до молитви нашого духовенства, влади долучилися представники інших конфесій, багато небайдужих лучан.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslaviavolyni.org.ua

ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ ЗБОРІВ ДЕКАНІВ (БЛАГОЧИННИХ) ЄПАРХІЇ ЩОДО ВИКОРИСТАННЯ РЕЧЕЙ ІЗ ПЛАСТИКУ В ЦЕРКОВНОМУ ЖИТТІ

Дорогі священнослужителі, браття і сестри!

Останніми роками використання матеріалів із пластмаси стало надмірним і навіть шкідливим – не тільки у світському, а й церковному житті.

Прикрашання храмів і каплиць штучними квітами крикливих кольорів, переважно із пластику, хоч і робиться з по-доброю метою, вносить дисгармонію в убранство Божих домів. Такі речі є й пожежонебезпечними: від незагашеної свічки передусім загоряються пластикові предмети.

Ще більшого поширення набув пластик на кладовищах. Тепер вони потопають у штучних вінках і букетах, входить у моду навіть пластикова трава. Вже рідко побачиш колись традиційний для українських могилок барвінок, дедалі менше інших живих квітів. А живі квіти – це символ наших щирих, живих молитов на місці упокоєння рідних, штучні їх не замінять.

Окрім того, пластикові вироби, потрапляючи на звалища, дуже довго розкладаються зі шкодою для довкілля, утилізація ж їх дороговартісна й вивільняє вкрай шкідливі речовини.

Тому звертаємося до вас, улюблені во Христі, з настійним закликом: не використовуйте ні в храмах, ні на цвинтарях пластикові вироби. Нехай там лунає щира молитва; знаменням же любові до Бога, святих і наших близьких, які відійшли у вічність, хай будуть природні матеріали, живі рослини.

Ухвалено 1 серпня під час чергових зборів деканів єпархії. До уваги бажаючих поширювати це звернення: його розміщено на єпархіяльному сайті pravoslavivolydni.org.ua, у розділі «Документи».

У КОВЕЛІ ПРИЗНАЧЕНО НОВОГО ДЕКАНА

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла у соборі Благовіщення Пресвятої Богородиці 6 серпня відбулися збори міського благочиння, які очолював канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. Під час зібрання представлено новопризначеного благочинного протоієрея Василя Мичка.

Отець Василь народився 26 березня 1976 р. в с. Волосянки Львівської області. Навчався у Теофіпольському

СПТУ-34, Київській духовній семінарії УПЦ КП. У вересні 1997 р. його висвячено на диякона, у лютому 1998 р. – на пресвітера єпископом Вишгородським Даниїлом. У 2001 р. закінчив Київську духовну академію.

З 2004 р. зараховано до кліру нашої єпархії. Отець Василь служив у парафіях сіл Уховецьк, Мощена Ковельського районного деканату, Крупа Луцького районного. З 17 травня 2005 р. – настоятель

Свято-Благовіщенського собору в Ковелі. Згідно з указом митрополита Михаїла від 30 липня 2018 р. прот. Василь Мичко призначений благочинним Ковельського міського деканату.

Також під час зборів висловлено подяку за труди у церковних справах попередньому деканові протоієрею Анатолієві Александруку, який займав цю посаду 14 років.

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

6 жовтня

День народження: 45 років тому, 1973-го, – протоієрей Володимир Присяжнюк, луцький районний декан, настоятель парафії Архистратига Михаїла в с. Гірка-Полонка.

10 жовтня

День народження: 25 років тому, 1983-го, – священник Микола Царик, настоятель парафії Преподобного Сергія Послушного в Рожищі та Рівноапостольного князя Володимира в с. Дубище Рожищанського деканату.

19 жовтня

День освяти храму: 60 років тому, 1958-го, – протоієрей Микола Коновалов,

настоятель парафії Святого Духа в с. Рудка-Козинська й Апостола Йоана Богослова в с. Тихотин Рожищанського декану.

26 жовтня

День заснування храму: 195 років тому, 1823-го, – церква Різдва Пресвятої Богородиці в с. Кричевичі Ковельського районного деканату;

День народження: 30 років тому, 1988-го, – монах Закхей (Шокало), насельник Замкового монастиря Архангелів у Луцьку.

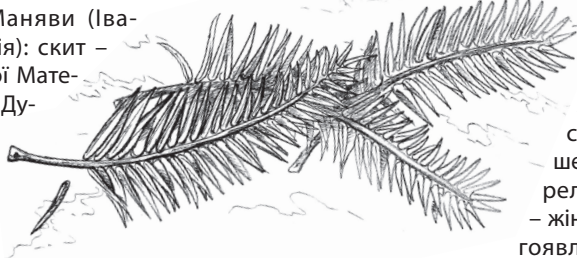
Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Господь благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

13–14 вересня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за три дні.

15 вересня – до Маняви (Івано-Франківська єпархія): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Додається Зарваниця, що на Тернопільщині. Виїзд – 14 вересня

о 23.30. Повернення – 15 вересня о 23.30. Пожертва 550 грн.

16 вересня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього

у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 200 грн.

23–30 вересня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться з благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл: Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море

– Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

5–12 жовтня – до святинь Грузії: Тбілісі – Мцхета – Сігнахі – Бодбе – Телаві – Ахалцхе – Боржомі. Зголошуватися не пізніше ніж за тиждень.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (напроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт pravoslavivolydni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

**ВОЛИНСЬКІ
ЄПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ**

За єдину Помісць Українську
Православну Церкву!

Свідоцтво про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії

Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія)
Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. №948 Наклад 1450 пр.
Передплатний індекс 91241

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор),
протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації,
та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00,
обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net

Сайт – pravoslavivolydni.org.ua

info@pravoslavivolydni.org.ua

Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архієпископ КОНСТАНТИН (Марченко)
Моб. (096) 781-80-59. Pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – гол. редактор диякон Сергій ПАНАШУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі»
– завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97
klyuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

СКЛАД-МАГАЗИН ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Час роботи: понеділок–п'ятниця, 10:00–18:00,
в суботу – 10:00–15:00, обідня перерва – 13:00–14:00.

ПРАВОСЛАВНА СВЯТИНЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПОЛЬЩІ

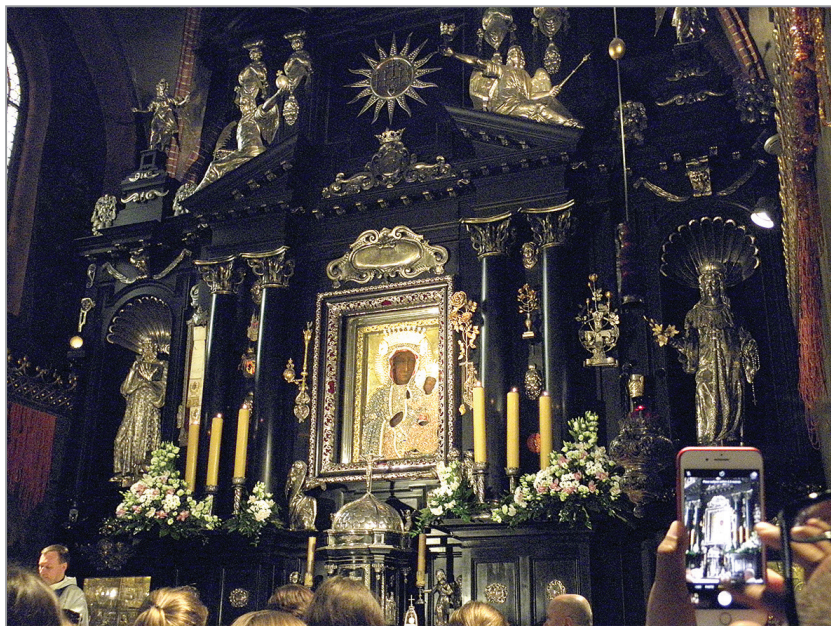
Однією із найвідоміших і найшанованіших реліквій Польщі та всієї Центральної Європи є Ченстоховська ікона Божої Матері, яка знаходиться в монастирі римсько-католицького чернечого братства білих паулінів на Ясній Горі м. Ченстохова. А почалася її історія зі святого апостола та євангеліста Луки, який, за древньою легендою, намалював цю ікону на дошках столу з будинку Діви Марії в Єрусалимі. Пізніше образ був подарований християнами рівноапостольній цариці Єлені, яка перенесла його до Константинополя, де він зберігався протягом п'яти століть. Із часом ікона з'явилася на Русі, в галицькому м. Белз, звідки походить перша її назва – Белзька. Сюди її привіз у другій половині XIII ст. син короля Данила Галицького Лев Данилович (1228–1301).

Переказ говорить про те, що коли татари облягали Белзький замок, польський князь Владислав Опольчик, який на той час управляв Галичиною, виніс святиню з церкви на міську стіну. Ворожа стріла, що пронизала образ, залишила на ньому сліди крові, але морок, який спустився на татарське військо, змусив їх зняти облогу. Однак русичі недовго втішалися святинню, бо в 1382 р. цей князь Владислав перевіз «Чорну Мадонну» (ще одна назва ікони через темний тон зображеного лику Богородиці) спочатку до Львова, а потім до Ченстохови, де вона знаходиться до цього часу.

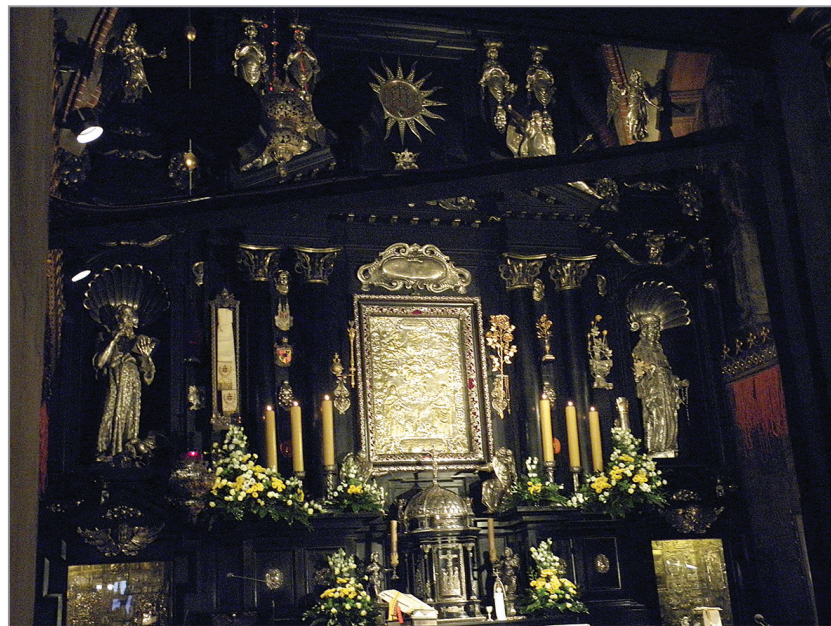
У 1430 р. образ був пошкоджений гуситами, про що свідчать шрами на правій щоці та шиї Богородиці. Матір Божа не залишала поляків Своєї опіки. Так, у 1656 р. шведський король Карл X Густав зазнав поразки під Ченстоховським монастирем. Ушановуючи Царицю Небесну за її заступництво, польський король Ян II Казимир видав у Львові маніфест, у якому назвав Ченстоховську ікону «Небесною Королевою Польщі».

І до Богородиці тут дійсно ставляться як до Королеви. Двічі на день – о шостій ранку та 13.30 у будні дні (о 14.00 – у вихідні дні та свята) відбувається церемонія відкриття чудотворного образу. Срібна пластина, яка закриває ікону, починає поволі підійматися вгору під звуки фанфар. Присутні при цьому стають на коліна. Так само проходить і закриття реліквії. Паломники, відвідуючи каплицю, де знаходиться ікона, вшановують Діву Марію, йдучи на колінах по периметру вітваря відгородженою металевими перилами доріжкою.

Окрім того, образ було двічі короновано: перший раз – 8 вересня

Каплиця з відкритою іконою

Каплиця із закритою іконою

Белзька (Ченстоховська) ікона Божої Матері

1717 р. на підставі акта Папи Римського Климента XI (вперше поза Римом), удруге – 22 травня 1910 р. на підставі акта Папи Римського Пія X (після викрадення попередніх корон у 1909 р.). Слід зазначити, що

в католиків коронація офіційно засвідчує про чудотворність ікони.

Поляки настільки люблять Богородицю та шанують її святе зображення, що в XVII ст. почали виготовляти для нього коштовні ризи

(у Польщі вони мають назву *сукенки*). Зараз існує дев'ять сукенок для чудотворного образу Ченстоховської Богородиці:

- діамантова, XVII ст. – виконана ченцем Клеменсом Томашевським, призначалась для найбільших урочистостей і свят костелу. Прикрашена в основному діамантами або подібним камінням;
- «сукенка вірності» (рубінова), XVII ст. – робота братів Клеменса Томашевського та Макара Штифтовського, призначалась для Різдва і Великої Пости. Прикрашена в основному рубінами чи подібним камінням червоного кольору, що символізує муки Христа. Свою назву взяла від 214 весільних каблучок, нашитих на оксамитову основу обабіч старовинних речей із рубіну;
- сукенка коралова, 1910 р. – подарунок жінок із м. Кельце з нагоди другої коронації ікони після викрадення сукенки і перших корон у 1909 р. Виконано краківською вишивкою в основному коралами, а також золотою ниткою, тасьмами та блискітками;
- «сукенка міленійна» (від латин. millenium – тисячоліття), 1965 р.

- виготовлена у зв'язку зі святкуванням 1000-ліття хрещення Польщі (966–1966) чернечим згромадженням сестер вістярок із Варшави. Виконана блакитною вишивкою з мотивом лілії з нашитими брильєнтами на сукні Марії, а на одязі Дитини – пурпурова вишивка зі східними мотивами розеток і яскравими брильєнтами;
- сукенка королева (коралово-перлинно-біжутерійна), 1969 р. – виготовлена тим же згромадженням. На блакитному та червоному оксамиті закріплено перли, намистини, емальовані брошки, хрестики та ланцюжки;
- «сукенка 600-ліття» (коралово-перлинна), 1981 р. – виготовлена з нагоди 600-ліття перебування чудотворного образу на Ясній Горі кармеліткою Женовефою Равою. На вишитій синій і червоній тканині прикріплено корали у вигляді ромбів і розет, одяг Марії покрито перлами та фігурою св. Варвари;
- «сукенка 600-ліття» (золота), 1982 р. – дар вдячності за 600-ліття перебування образу на Ясній Горі. Виготовлена тією ж кармеліткою. Вишита золотою ниткою з елементами золотої біжутерії, прикрашена численними дорожочинними та напівдорожочинними каменями;
- сукенка бурштинова, 2005 р. – подяка з нагоди 350-ї річниці оборони Ясної Гори від шведів у 1655 р., за життя та понтифікат Івана Павла II, а також 25-ліття постанови «Солідарності». Для одягу Богородиці та Дитяти взято 9 кг бурштину, в т. ч. українського, й приблизно 1000 діамантів. Як орнаментальний мотив використано анжуйську лілію, яка зображена на оригіналі ікони;
- «сукенка вдячності та любові, терпіння і надії польського народу», 2010 р. – подарована польським народом з нагоди 100-ліття коронації чудотворного образу в 1910 р.

Окрім того, стіни каплиці, де розміщено ікону, рясно увішані т. зв. вотивними предметами: сердечками, дорогим намистом, вервицями тощо. Вони є знаками вдячності або обітниць Діві Марії за її допомогу.

Тож і ми, дорогі брати та сестри, не забуваймо прославляти нашу Небесну Царицю, дякувати за її благе заступництво, безмежну любов та швидку допомогу. Молитовно просімо в Неї від щирого серця миру для нашої знедоленої Батьківщини, єдності народу та Єдиної Помісної Православної Церкви в Україні.

Олександра ТОЦЬКА
Світлина авторки

Вотивні предмети на стіні каплиці

Срібна пластина, яка закриває ікону